

зацікавлені сторони співпрацювали у розробці та впровадженні єдиного інформаційного кодексу для ефективного вирішення цих нагальних проблем.

Література

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 29.01.2024).

2. General Data Protection Regulation (GDPR) – Official Legal Text. General Data Protection Regulation (GDPR). URL: <https://gdpr-info.eu/> (date of access: 29.01.2024).

3. California Consumer Privacy Act (CCPA). State of California - Department of Justice - Office of the Attorney General. URL: <https://oag.ca.gov/privacy/ccpa> (date of access: 29.01.2024).

УДК 340.1(043.2)

Булкат М.С., д.ю.н., доцент,
Інститут права та суспільних відносин
Відкритого міжнародного університету розвитку людини «Україна»,
м. Київ, Україна

МОДЕРНІЗАЦІЯ ПУБЛІЧНО-ПРАВОВИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ: ДО ПИТАННЯ ПРО ЗАГАЛЬНІ ЗАСАДИ РОЗВИТКУ ПУБЛІЧНО-ПРАВОВОЇ ДОКТРИНИ

Натепер у вітчизняній публічно-правовій доктрині зберігають актуальність тенденції переосмислення її засадничих положень. Їх основу становлять дослідження співвідношення держави і громадянського суспільства. Вони вдало розроблені О. Скрипнюком [16; 17; 18], В. Цветковим, І. Кресіною [4; 19]. Науковці відзначили, що держава виступає як система, що визначає вектор розвитку громадянського суспільства, і навпаки. На початковому етапі трансформації відносин держави і громадянського суспільства поширилося спрощене уявлення, що чим сильніші громадські організації, тим слабші установи державної влади. Натепер усталеним є співвідношення: сильне суспільство – сильна держава. Наскрізною ідеєю сучасної публічно-правової доктрини є діалектичний зв'язок партнерського розвитку держави і громадянського суспільства [19, с. 6–7]. Науковці традиційно вказують на їх розвиток з урахуванням концепції людиноцентризму. Натхненником її використання, як відомо, був В. Авер'янов. Окремим концептуальним напрямом наукових досліджень залишається європеїзація та адаптація законодавства

України як рівномірно спланований процес, що включає декілька етапів, на кожному з яких потрібно досягати певного ступеня відповідності законодавства України до законодавства ЄС, в чому і проявляється досягнення відповідності правової системи України *acquis communautaire* з урахуванням критеріїв, що висуваються ЄС до держав, які мають намір вступити до нього [7, с. 109]. Однією з актуальних тенденцій розвитку публічно-правової доктрини є переосмислення галузевого співвідношення у вітчизняному праві. Окремим напрямом залишається вивчення співвідношення конституційного та адміністративного права, а також фінансового, митного, інформаційного тощо. Слід відзначити, що це «класична» тенденція розвитку доктрини внутрішнього права. Через поєднання правових норм різної галузевої належності фахівці традиційно звертаються до обговорення питань первинності тієї чи іншої фундаментальної галузі щодо похідних. Однією з перших у вітчизняній публічно-правовій доктрині постала тенденція вивчення внутрішньогалузевої будови адміністративного права [3, с. 20], а саме її напрям у контексті реалізації матеріальних норм адміністративного права. Натепер прийнято Закон України «Про адміністративну процедуру» [11]. Ним урегульовано відносини органів виконавчої влади та місцевого самоврядування, їх посадових осіб, інших суб'єктів, які відповідно до закону уповноважені здійснювати функції публічної адміністрації, з фізичними та юридичними особами щодо розгляду і вирішення адміністративних справ шляхом прийняття та виконання адміністративних актів. Слід відзначити, що у навчальних виданнях вже виокремлено розділи «Адміністративна процедура», «Адміністративні процедури». У подальшому може постати питання про розмежування адміністративного процесуального права та адміністративного процедурного права [8; 9]. Не втрачають актуальності дискусії щодо місця адміністративної юстиції у системі права. Подальше досягнення змістовних характеристик адміністративної юстиції значною мірою залежить від об'єктивного встановлення її місця у правовій системі України, зокрема в адміністративному процесі України, судовому праві [6; 10; 12; 13; 20]. Триває дискусія про реанімацію чи реабілітацію поліцейського права. Пропонують виокремити науку про право державної служби та/або службове право. Їх предметом є характеристики державної служби як виду публічної служби і як складного правового явища, що охоплює адміністративний, спеціалізований, мілітаризований види служби. Натепер розроблені навчальні видання [1; 2]. В провідних університетах утворено відповідні кафедри [див., наприклад, 5]. Перспективним напрямом досліджень залишається розвиток муніципального права. Актуальним питанням у доктрині залишається розвиток науки про державне управління та її співвідношення з адміністративним правом. Її

визначають як сферу і спосіб наукових досліджень, що має своїм об'єктом державне управління як різновид управління взагалі та соціального управління зокрема, а також як вид професійної діяльності з виконання рішень органів державної влади. Протягом останніх двадцяти років проводилися наукові дослідження з проблем державного управління. Було розроблено паспорт наукової спеціальності з державного управління: галузь, в якій присуджуються наукові ступені – державне управління. Лише за спеціальністю «державна служба» науки державного управління протягом 2003 – 2013 рр. було захищено 14 докторських і близько 60 кандидатських дисертацій. Натепер ці показники покращилися більш як вдвічі. Першим доктором наук за спеціальністю «державна служба» з 2004 р. зазначають С. Серьогіна [14; 15], натепер це потужна наукова школа. Наріжним каменем розвитку публічно-правової сфери, що певною мірою залежить від визначення питань галузевої диференціації, залишається систематизація, і особливо кодифікація законодавства. Таким чином, коротко окреслений пласт загальних питань у публічно-правовій доктрині засвідчує широкі можливості актуальної наукової роботи у поточному році.

Література

1. Біла-Тіунова Л. Р. Державна служба України. Загальна частина: навч. посіб. Одеса, 2020. 511 с.
2. Біла-Тіунова Л. Р., Стець О. М. Службове право України: підруч. Одеса: Фенікс, 2022. 771 с.
3. Булкат М. С. Внутрішньогалузевий розвиток адміністративного права України: процедурне і процесуальне право. *Приватне та публічне право*. 2023. № 2. С. 20–24.
4. Держава і громадянське суспільство в Україні: проблеми взаємодії: монографія / Кресіна І. О., Скрипнюк О. В., Коваленко А. А., Перегуда Є. В., Стойко О. М., Балан С. В., Полішкарлова О. О., Явір В. А.; за ред. О. І. Кресіної. Київ: Логос, 2007. 316 с.
5. Кафедра службового та медичного права Інституту права Київського національного університету імені Тараса Шевченка: веб-сайт. URL: <https://law.knu.ua/ua/kafedra-sluzhbovoho-ta-medychnoho-prava>.
6. Лапкін А. В. Судове право України: навч. посіб. у схемах. Харків: Право, 2016. 148 с.
7. Малюга Л. Теоретико-правові основи адаптації соціального законодавства України до законодавства Європейського Союзу: монографія. Херсон: Видавничий дім «Гельветика», 2019. С. 109.
8. Миколенко О. І. Місце адміністративного процедурного права в системі юридичних знань та системі права України: автореф. дис. ... докт. юрид. н.: 12.00.07. Запоріжжя: Класичний приватний ун-т, 2011. 40 с.
9. Миколенко О. Теорія адміністративного процедурного права: монографія. Харків: Бурун Книга, 2010. 336 с.

10. Прилуцький С. В. Вступ до судової влади: монографія. Київ: Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2012. 317 с.
11. Про адміністративну процедуру: Закон України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#n856>.
12. Селіванов А. О. Судове право як самостійна галузь системи сучасного українського права. *Право України*. 2015. № 3. С. 9–17.
13. Селіванов А. О. Судове право: нова галузь права чи теоретична думка? *Вісник Верховного Суду України*. 2008. № 6. С. 6–9.
14. Серьогін С. Влада і державна служба: Історичний аспект: навч. посіб. 1999. URL: <https://scholar.google.com.ua/citations?user=Qrc8YeEAAAAAJ&hl=ru>.
15. Серьогін С. Державний службовець у відносинах між владою і суспільством. 2002. URL: <https://scholar.google.com.ua/citations?user=Qrc8YeEAAAAAJ&hl=ru>.
16. Скрипнюк О. В. Конституція України та її функції: проблеми теорії та практики реалізації: монографія. Київ: Академія правових наук України, 2005. 167 с.
17. Скрипнюк О. В. Соціальна, правова держава в Україні: проблеми теорії і практики: монографія. Київ: Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2000. 600 с.
18. Скрипнюк О. В. Теоретико-методологічні засади формування та розвитку громадянського суспільства і правової держави в Україні: монографія. Київ: Хрещатик, 1995. 216 с.
19. Цветков В. В., Кресіна І. О., Коваленко А. А. Суспільна трансформація і державне управління в Україні: політико-правові детермінанти: монографія. Київ: Концерн ВД «Ін Юре», 2003. 496 с.
20. Щербанюк О. В. Становлення концепції судового права. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2015. Вип. 32. Т. 1. С. 157–160.

УДК 341.1: 061.1ЄС (043.2)

Варава І.П., доктор філософії,
Дячишин М.В., здобувачка вищої освіти
другого (магістерського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРАВОВІ ЦІННОСТІ ЯК КЛЮЧ ДО УСПІШНОЇ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ

Сучасний світовий розвиток країн характеризується активізацією інтеграційних процесів у світі та Європі зокрема. Початок третього тисячоліття вже ознаменувався глобалізацією суспільного розвитку; зближенням націй, народів, держав; переходом людства до новітніх науково-інформаційних технологій, високих економіко-технологічних